

presentie van Jans, maar ze willen mij gaarne hebben en 't zijn heel deftige menschen; maar ze willen niets van Jans weten en ik mag haar niet verlaten. Daarbij, toen Mama leefde, hebben zij haar ook altijd verstooten, alleen omdat zij 't zoo ongelukkig getroffen had met hem."

„Maar dat leven past je niet! Voelt ge je daar niet erg misplaatst?"

„O, dokter, als u wist!" Zij fluisterde nu, „ik wil niet dat Jans het weet dat ik het u zeg, want hij blijft haar vader en ik vind het toch reeds zoo akelig, dat zij hem haat, maar hij verdient het eigenlijk wel, als het mocht... Hij is zijn eigen beste klant, hij drinkt zoo en slaat, en vloekt... ô..."

Zij sloeg de handen van zich af, als weerde zij iets vies en griezels van zich af.

„Daarom vond ik 't zelfs bij vrouw Krijns zoo heerlijk, omdat die menschen zoo fatsoenlijk en kalm zijn, maar als het niet was om Jans, ik bleef er geen uur langer."

„Nu, Roosje! Houd maar goeden moed en kom me spoedig bezoeken. Mijn juffrouw rekent er op!"

„O dol graag, dokter!"

En in haar hart dacht zij:

„Ik mag dien oom veel liever dan den neef!"

V.

De ontstemming van juffrouw Bol had haar hoogte bereikt, toen zij, nadat de dokter haar een dag of wat te voren aangekondigd had, dat hij bezoek kreeg, op zekeren namiddag de twee zusters door het hekje zag binnenkomen en toen aanbellen.

Jansje liep op krukken en Rose-Marie in een eenvoudig blauw katoenen japonnetje, zonder hoed of handschoenen, zag er lief uit als de lente.

De dokter zat te lezen en Frank was aan het schetsen toen de juffrouw de deur der huiskamer openwierp en op barschen toon aankondigde:

„Daar is de visite!"

„O zoo, onze badgasten!" zeide de dokter opstaande en haar te gemoet komend; ook Frank wierp zijn album neer en begroette de beide zusters.

„Dokter," zeide Rose-Marie, „wij komen u bedanken voor uw goedheid en hier... hier is een kleinigheid, die Jans en ik..."

En vol allerliefste verwarring reikte zij hem een pakje over.

„Wel, lieve kinderen! 't Doet me plezier jelui eens hier te zien, maar dat is niet noodig, hoor! Wat is 't, een sluimerrol. Hebt je dat zelf gemaakt? Erg netjes, vind je niet, Frank? Ik dank je wel en zal het als een souvenir van je gebruiken!"

Frank schoof stoelen aan; hij had het gordijn voor het zeeraam laten zakken; nadat er iets over onverschillige dingen gesproken was, wisselden oom en neef een blik met elkander.

„Juffrouw Rose-Marie," zeide Frank zeer beleefd, „ik had laatst het genoe-